

GALEB

4

LETNIK XXXVIII.
1991 - 1992

MLADINSKA REVIJA
LETNIK XXXVIII. 1991 - 92
DECEMBER 1991
ŠTEVILKA 4

VSEBINA

Vital Vodušek: Sveta noč	81
Oton Župančič: Veseli koledniki	82
Oton Župančič: Žalostni koledniki	82
Lili Novy: Novo leto	83
Alenka Juvan: Dedeck Mraz je zbolel	84
Branka Jurca: Snežaki	86
Janez Bitenc: Uganke	87
Marko Kravos: Tri räcke	88
Danilo Gorinšek: Nasvet	89
Jožko Lukeš: Medvedek Brundo	90
Kotiček za najmlajše:	
Vera Poljšak: Nika in lutke	92
Labirint	93
Voščilo	94
Balončki, Odkritje Amerike	95
Berta Golob: Spomin na stare čase	96
Danilo Gorinšek: Topel plašč	97
Peter Furlan: Ronč in Brenč	97
Mojster Peteršiljček: Iz malega raste veliko	98
Pripr.: Kristina Kovačič: Tudi jaz berem strip	99
Vesna Danieli: Informatika od A do Ž	100
Zapojmo veselo:	
Janez Bitenc: Padaj, padaj, beli sneg	102
Knjižne novosti in revije:	
M.K.: Pravljice, pravljice, pravljice	103
Vojan T. Arhar: Ali veš, da...	103
L.A.: Okno v svet	104
Šolarji pišejo	105
Urednikova beležnica	111
Jože Petelin: Uganke in zanke	112

PRILOGA

Beneška Slovenija, tretji del
risba in slike: Boris Rebec.

NASLOVNA STRAN

Aleš Brce, 4. r. (1990-91)
OŠ »K. Destovnik Kajuh« - GROPADA.

Ilustracije za tretjo številko Galeba so naredili:
Vesna Benedetič (str. 85, 89, 90, 91); Barbara Bo-
netta (str. 82, 88); Marjanca Jemec Božič (str. 83,
86, 102); Peter Furlan (str. 97, 98); Jelka Reich-
man (str. 96, 97); Magda Tavčar (str. 81, 92, 93,
94, 95); Katarina Vremec (str. 100, 101).

Vital Vodušek

Ilustr. Magda Tavčar

SVETA NOĆ

ANGELI K POLNOČNICI ZVONÉ.

CIN, CI, CIN, CIN, CIN CIN...

SE JE UTRGAL ZVONČEK IZ ZVEZDIC,

IZ ZLATIH LIN

IN SE SKOTALIL ČEZ POLJÉ...

PRED MOJIM HLEVČKOM OBSTAL JE TIH.

V NJEM SO JASLICE MALE,

MARIJINE ROKE SO JIH PRAV MEHKO POSTLALE,
DA JE TOPLEJE JEZUŠČKU V NJIH.

MAMICA MU USPAVANKE POJE,

MEHKO RAZPELA JE ROKE SVOJE:

»JEZUŠČEK SPI! JEZUŠČEK SPI!

PST — DA SE NE ZBUDI.«

VESELI KOLEDNIKI

Čase pregledujemo,
zase koledujemo
in za lepo leto mlado
preobračamo navado:
nič od vas ne prosimo,

mi darove nosimo,
meh za smeh in vrečo sreče
Ciciban za nami vleče,
ne za hišo zidano,
le za voljo židano!

ŽALOSTNI KOLEDNIKI

V dve gube vsi hodimo,
milo Jero vodimo,
venomer se cmiha joče,
bog ga vedi kaj si hoče;
radi jo spečali bi,
dober kup jo dali bi:
kdr naprti jo na rame,
za nameček naj si vzame
še čmerike butaro,
kisa polno čutaro!

NOVO LETO

»Novo leto, mlado leto,
kaj prineslo boš, povej!
V svoj široki plašč odeto
se nam zdiš kot čarodej!«

»Cicibani, cicibani,
prav zares sem coprnik!
Enim nosim dobro v dlani,
drugim pa sem zoprnik.

Tem privabim vedre dneve,
polne sončnega zlatá,
onim dneve polne reve,
mračne, mokre od solzá.

Pa mi ni na prôsto dano,
kakšen vam pričaram dar.
Vsi sprožite skupaj z mano
takšen ali takšen čar!« —

»Novo leto, mlado leto,
kaj storimo naj, povej,
da, v skrivnostni plašč odeto,
nam boš dober čarodej?«

»Cicibani, mali mili,
naj odkrijem vam skrivnost!
V tem, kar boste prav storili,
v tem bo vaših dni sladkost.

Kdor bo delal dobro delo,
kdor bo drugim na pomoč,
mu poteče dan veselo,
ga mehkó zaziblje noč.

Kdor bo le na sebe mislil,
drugim urice grenil,
ga bo dan tesnó pritisnil,
mrak mu bo že zagrozil.«

»Novo leto, mlado leto,
vzemi željo za pozdrav:
Naj se vsak potrudi vneto,
da bo vsem na svetu prav!«

Dedek Mraz je zbolel

Nekoč, pred sto in več leti, se je zgodilo nekaj zelo čudnega in zelo žalostnega. Daleč, daleč, skoraj čisto na koncu sveta je bilo za sedmimi Sneženimi gorami Snežno mesto. V tem Snežnem mestu so živeli sneženi može takrat, ko ni bilo snega v nobenem drugem mestu in v nobeni drugi deželi kot le v večno sneženem mestu. Tu pa je živel tudi Dedek Mraz. Skozi vse leto je gledal skozi velikanska okna svojega še bolj velikanskega gradu v vsa mesta po svetu in opazoval otroke, če so pridni, če ubogajo mamo in očeta, če radi spijo, ali se pretepajo in sploh, kaj delajo. Potem pa je vsak večer sedel v naslanjač, v peči pa je veselo prasketal ogenj in Dedek Mraz je z naočniki na nosu zapisoval, kaj in kako je delal danes na primer Blažonov Blažek. Ali je pojedel vso špinaco, ali je cukal dekllice za kite in podobno. Knjiga, v katero je Dedek zapisoval vse, kar je videl skozi okno svojega gradu, je bila strašno debela in velika, tako, da mu je zasedla skoraj polovico dnevne so-

be. V gradu Dedka Mraza so živeli tudi palčki Pomagalčki, ki so vsako leto pomagali Dedku Mrazu kupovati in zavijati darila in jih potem tudi odpeljati na domove otrok v vse dežele. Dedek Mraz in palčki Pomagalčki so bili vsako leto nekaj dni pred Novim letom čisto na koncu svojih moći.

»Joj, koliko daril je še treba zaviti in koliko rdečih pentelj zavezati,« so vzlikali palčki.

»Dedek, poglej, lepo prosim, v tvojo knjigo in mi povej imena tistih, ki so bili v letošnjem letu najbolj pridni.«

»Seveda bom,« je odgovoril enemu izmed Pomagalčkov Dedek Mraz.

Potem so morali še vsi skupaj prebrati vseh tristopetdeset košev pisem otrok, ki jih prejšnji dan niso utegnili. V teh otroških pismih so bile majhne in velike želje. Nekatere so bile bolj skrite, druge pa čisto jasno izrečene, kot tale: »Dedek Mraz, prosim te, prinesi mi lepe smuči. Te pozdravlja, Tone Potokar.«

Torej natanko in skoraj čisto tako je bilo tudi tistega leta. Bila je huda zima. Tudi v Snežnem mestu je nametalo še nekoliko snega povrhu, takole približno za tri snežake, če niso predebeli. Poleg tega pa se je zgodilo še nekaj strašnega. Nekega večera si je Dedek, ki je bil že malo star in je včasih kakšno majhno stvar pozabil, zares, čisto pozabil, dati na glavo nočno kapo in obuti debele volnene nogavice, ki mu jih je spletla nekoga dne pred stotimi leti Duškova mama. In tako se je potem zjutraj zbudil z zamašenim

nosom in vročim čelom. Grlo pa ga je tako bolelo, da je komaj poziral slino.

»Joj, nesreča pa taka! Le kdo bo raznosil darila vsem otrokom?« je tarnal Dedek Mraz na ves glas, čeprav je bil sam v sobi.

»Tok, tok,« je potrkalo na vrata.

»Naprej,« je s hripavim glasom rekel Dedek Mraz.

Najmanjši izmed palčkov Pomagalčkov je vstopil:

»Ja, Dedek, kaj pa je s teboj, saj si rdeč kot kuhan rak.«

»Mislim, Pomagalček, da sem se prehladil. Včeraj zvečer sem si pozabil natakniti nočno kapo in obuti debele nogavice, ki mi jih je spletla Duškova mama.«

»Veš kaj, Dedek, moj brat Pomagalček bo hitro stekel po doktorja Zdraviča, saj moramo letos vendar razdeliti še vsa darila otrokom po svetu.«

Doktor Zdravič je Dedka pregledal in mu naročil, naj piše veliko čaja in jemlje zdravila, ki mu jih bo iz lekarne prinesel kateri izmed Pomagalčkov.

»Prav lepa hvala, doktor Zdravič. Veste, tako me je že skrbelo, saj moramo s Pomagalčki razdeliti letos še vsa darila otrokom.«

In tako se je vse srečno iztekel. Dedek Mraz je ozdravel in otroci so tudi tisto leto dobili darila. In še nekaj. Dedek Mraz si je nad posteljo obesil velik lepak, na katerem je z velikimi črkami pisalo: »Preden zlezeš v posteljo, daj na glavo nočno kapo in obuj nogavice Duškove mame!«

SNEŽAKI

Nebo je bilo povezljeno nad hiše, z neba pa so padale rahle snežinke. Otroci v vrtcu Rdeča redkvica so odšli na igrišče in naredili sneženo deklico Tino. Otroci iz vrtca Čurimuri, ti pa so naslikali snežaka Martina. Bil je ko živ, oči so se nasmihale, dobre volje je bil, debeluh, zavaluh... kadil je pipo in siv dim se je sukljal proti snežinkam. Preden so odšli domov, so odnesli snežaka Martina v trgovino z igračami, prodajalka pa je rekla:

»Na steklo ga bom pripela — tu mu že ne bo dolgčas.«

Otroci so odšli domov — snežaku Martinu pa še malo ni bilo dolgčas. Vse živo, ljudje in otroci, ga je občudovalo, in že je tudi začutil srce, bilo je, začutil je, da živi.

Ponoči je ostal snežak Martin sam.

»Zima je čas snežakov!« si je rekel.

Zdrsnil je na tla. Oddrobencijsko je po pločniku, počasi počasi, in prišel do otroškega igrišča. Vrba žalujka, breza, klop, tobogan... vse je bilo prekrito s puhamstom snegom, na robu igrišča pa je zagledal snežak Martin nekoga svojih.

»Si živ?« je vprašal snežak Martin.

»Živa sem! Pridi! Jaz sem snežena deklica Tina, otroci iz vrtca Rdeča redkvica so me naredili!«

»Jaz pa sem snežak Martin — otroci iz vrtca Čurimuri so mi dali ime!« Snežak Martin je pohitel. Obstal je naproti sneženi deklici — bila je okroglja, polnih lic, vesela in lepa. Začutila je, kako ji je bilo srce.

Prihodnje jutro je šla prodajalka mimo izložbenega okna in se v hipu domislila — le kje je snežak Martin? Pohitela je v vrtec — snežaka Martina ni, je povedala.

Vse v vrtcu je vzbrbotalo. Otroci so se obuli, si oblekli plašče, si poveznili kape na glave in šli, šli in tako so prišli na zasneženo otroško igrišče. Razveselili so se snežaka Martina in snežene deklice Tine, zavpili so, a so že tudi umolknili, saj so zaslišali, kako se snežaka po svoje pogovarjata — otroci, ti so pa že vedeli, da hočeta še snežene otroke. Otroci iz vrtca Čurimuri in tisti iz vrtca Rdeča redkvica so kotrljali snežne kepe za trupe, za glave in roke, iz žepov so vzeli koščke oglja in rdeče korenje za nosove. To so bili sneženi otroci: snežko Palček, zavaluhec, snežko Sredinček, večji ko nobeden, snežko Kazalček, važič pa tak!, snežko Prstanec in snežko Mezinček — ta se je stisnil čisto k mami.

Otroci so vriskali od veselja, saj so naredili snežake. Snežaki pa so bili zadovoljni — bili so cela družina — in si niso želeli nič drugega, kakor da bi bila zima dolga in huda.

Janez Bitenc

UGANKE

V grmu sedi,
ves dan žgoli,
ženki prepeva,
ki v gnezdu vali.

(kos)

Zdaj je tu,
zdaj je tam,
frfota neznano kam.
Katarina ga lovi,
se ji ujeti ne pusti.

(metulji)

V jesenskih dneh se zbirajo,
klepečejo, ščebečejo,
in ko od nas se poslové,
čez daljna morja odlete.

(lastavice)

Prede, neprestano prede,
vsako jutro, vsak večer,
vsi zdaj iščemo predivo,
a prediva ni nikjer.

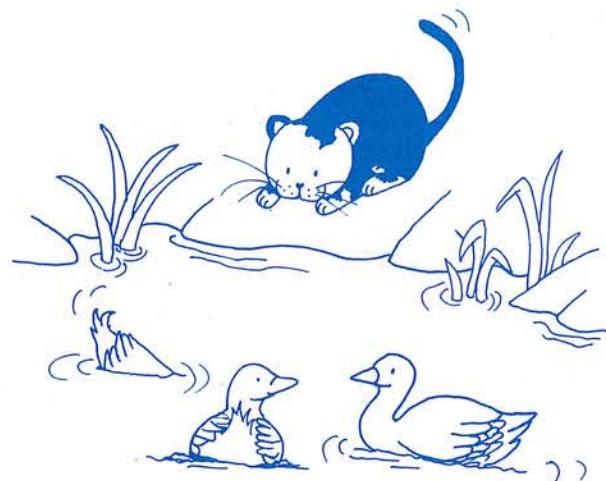
(mucha)

Se ziblje na travi,
kot da ni doma,
poglejte jo v vodi,
kako to vesla!

(rakka)

Švigne sem,
švigne tja,
kot bila bi iz srebra.
O, kako bi rad jo ujel,
a ujeti se ne da.

(ribka)

Tri račke

Bile so tri račke: Gagá, Gegé, Gogó. Vsaka je prepevala svojo pesmico.

*Gagá, trirí, gagá,
na vodi smo doma.*

Tako je pela najstarejša račka. Njena sestra Gege pa je znala samo tole:

*Gegé, trirí, gegé,
iz jajca smo prišle.*

Seveda — izvalile so se iz treh jajc: dve sestriči in bratec Gogo. Gogo je tudi znal svojo pesmico.

*Gogó, trirí, gogó,
moj rep ima pero.*

Edino njemu je namreč iz repa raslo ukrivljeno zlato pero, zato je bil tako ponosen nanj.

Tri račke, Gagá, Gegé in Gogó soše šle kopat v domačo lužo. Na bregu je stal muc Mrmau in ker ni znal plavati, je dražil račke:

*Tri kosmate račke,
kje so vaše hlačke..*

Res so bile račke Triri kar gole. Žabec v vodi jim je namreč skril hlačke in se jim zdaj smeji: kvak kvak, kvak kvak — brez hlač si nag!

Gagá, Gegé, Gogó še danes stikajo z glavo pod vodo, da bi našle svoje hlačke. Brez njih še v vrtec ne morejo, niti na igrišče med ostale otroke. In zato včasih zapojejo:

*Gagá, gegé, gogó,
brez hlačk je res hudó.*

NASVET

Kdor si tiček in kdor znaš,
z néba sonce snemi,
stisni ga pod pazduho,
pa s seboj ga vzemi!
Bodi buden mu stražar,
da ti ne uide,
sicer ti za nohte gre,
kadar zima pride!
Ko ti zima zagrozi,
kaj bi tonil v brigo:
sonce ji zabrusiš v brk,
a pod nos še — figo!

VESEL BOŽIČ
IN SREČNO LETO 1992

vsem šolarjem, učiteljstvu in staršem

želi GALEB

Medvedek Brundo

V velikem gozdu je živel medved Brundo, tako so ga imenovale gozdne živali, ker je vedno rad pobrundal. Bil pa je še kar dober in dobrodušen, tako da je imel veliko prijateljev. Spoštovala in cenila ga je na primer teta Lisička, pa tudi ježek ga je imel v čislih. Le zajci so se ga bali in urno zbežali, čim je prilomastil v njihovo bližino. Bil je velik, kosmat, pa so ga smatrali živali za svojega gospodarja.

»Uh, kako sem lačen. Nič pravega nisem našel, da bi napolnil želodec«, je nekega dne mrmral in stikal. »Kje so tisti časi, ko so se tu v planini pasle ovce in sem si lahko privoščil tudi jagnje. Nič se nisem bal psa čuvaja, pa če je še tako divje lajal. Prav pred nosom sem mu izmakanil ovco, ali jagnje in si privoščil pojedino,« je še pomodroval.

»Zdaj pa ni več črede ovac, odpeljali so jih tja v dolino, v hleva. Tja si pa ne upam. Tam so ljudje, tam so lovci s puško, ustrelili bi me lahko. Lani sem se sicer podal v bližino vasi, pa sem jo vražje skupil. Še danes imam kroglo v taci in ko je slabo vreme, me rana še vedno močno skeli in boli. O, tja dol pa že ne grem, raje bom lačen.«

Tako je tarnal medved Brundo in se oziral na levo in desno, če bi le kje našel kaj za pod zob.

»Zima bo kmalu tu, moj trebuh pa je čisto prazen. Na zimsko spa-

nje bi se moral pripraviti, pa ne vem, s čim bi si potešil glad.«

Tedaj je zagledal zajca, ki se je hitro skril v bližnji grm. Divje se je pognal za njim; toda zajec je bil urneješter se mu je še pravočasno izmuznil. Pa še toliko časa je imel, da se je iz medveda še ponorčeval.

»Ujeti si me hotel kaj, stari medo, hudi Brundo. Pa me ne boš. Si le prevelik in prepočasen. Ne imenujem se zastonj zajček dolgopetec. Nihče me še ni ujel in tudi ti, nerodnež nerodni, me ne boš.«

Ves upehan in žalosten se je medved Brundo ustavl in zopet začel tožiti nad svojo usodo.

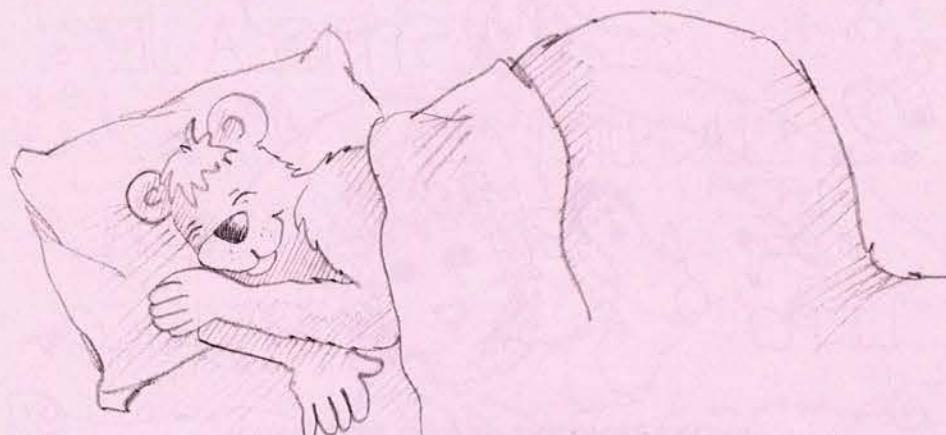
Takega je našel ježek, ki se je potikal tam v bližini.

»Kaj pa tako tarnaš in vzdihuješ ti velikan ti, naš gospodar. To se vendar za takšnega orjaka, kot si ti, ne spodobi. Le slabici tožijo in mladički lahko civilijo, če so lačni. Zate pa se to ne spodobi.«

»Kaj pa naj storim. Lačen sem takoj, da se še komaj premikam. Spraviti bi se že moral na zimski počitek, pa ne morem leči s praznim želodcem. Sredi zime bi se lahko zbudil in kaj potem? Joj, kako sem lačen!«

»Če si res takšen revež, pa ti hočem pomagati,« je dejal ježek. »Tam na robu gozda imajo čebele svoje satovje. Našel jih boš na visoki smrekki. A glej, da jim ne sneš vsega medu, ker bi sicer poginile. Malo ga poliži, pa ti bo že laže.«

»Oh, hvala ježek za dober nasvet. Med, da bom našel, med, ki ga imam tako zelo rad. Ne bom ga vsega pojedel čebelam, to ti obljubljam, le malo si bom potešil svojo lakoto.«

In že je odhlačal tja proti robu gozda, kamor mu je pokazal ježek. Našel je smreko in tudi satovje in se takoj lotil dela.

»Tat, tat,« so završale čebele. »Vse satovje nam boš uničil. Tako smo se trudile, da smo nabrale med, ti nam ga boš sedaj polizal.«

Joj, kako so bile jezne. Nič ni pomagalo, da jim je zatrjeval, da ga bo le malo polizal in da ga jim bo pustil še za pomlad. Hude in razdražene so ga obletavale in ga pikale s svojimi želi. Toda nič ni pomagalo. Medved Brundo je bil preveč lačen, da bi se zmenil za njihovo jezo, njihovi piki pa tudi niso prišli skozi njegov kožuh.

Kar precej medu je že polizal, ko se je spomnil na oblubo, ki jo je dal ježku.

»Dovolj mi bo zaenkrat. Pa hvala vam, čebele in ne bodite prehude name. Na spomlad se zopet vidimo.«

Zadovoljen se je odzibal v gozd, si našel primerno jamo, se vanjo udobno zleknil in kmalu zadremal. In še v sanjah ni pozabil na med, ki mu je osladil zimsko spanje.

KOTIČEK ZA NAJMLAJŠE

Vera Poljšak
Ilustr. Magda Tavčar

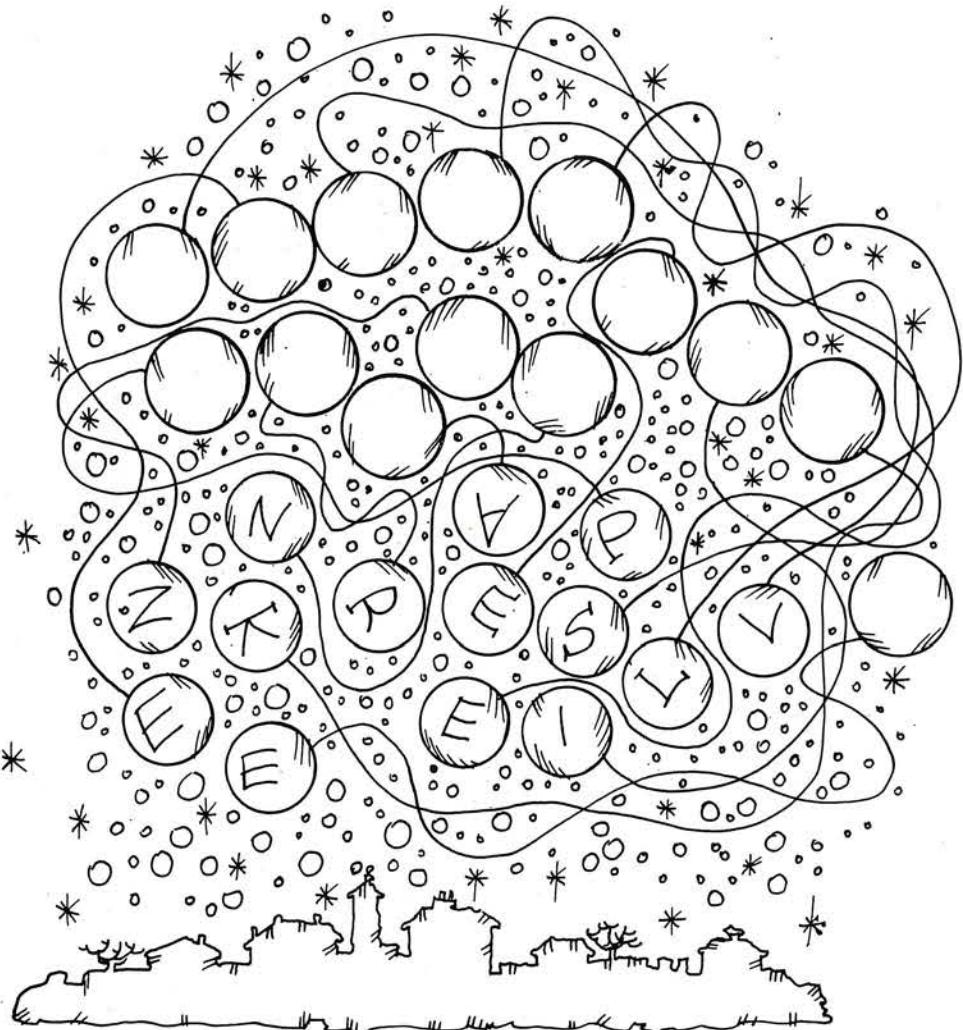

LABIRINT

KAKO BOŠ PRIŠEL DO OKRASKOV?

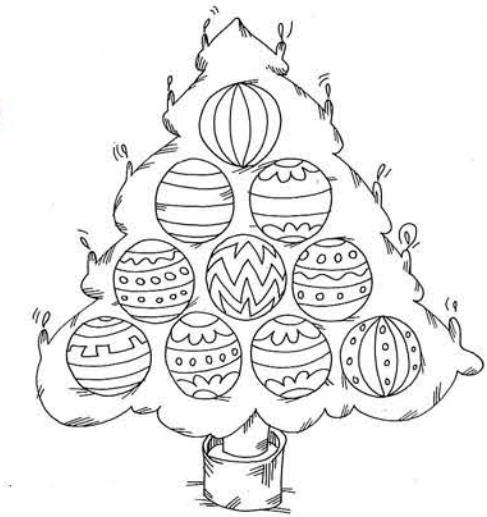
voščilo

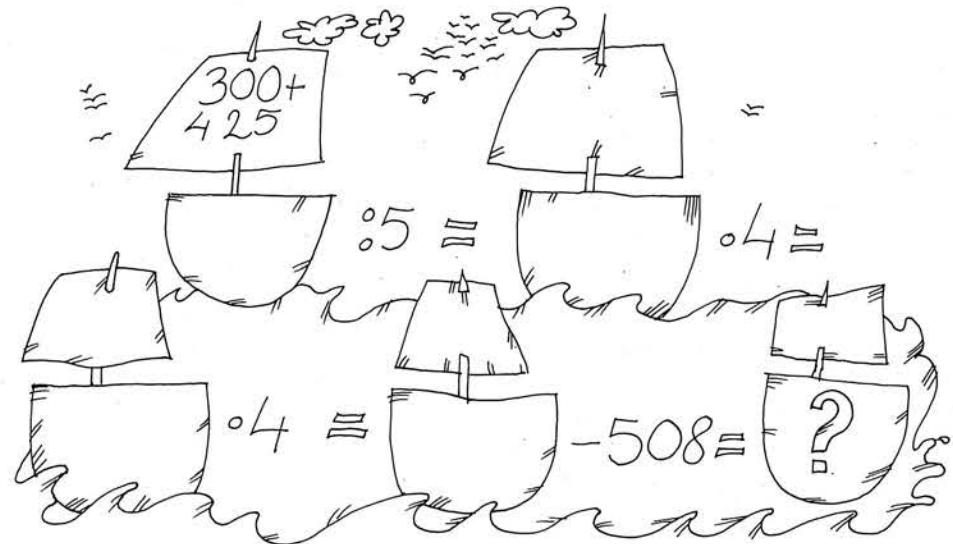
VLECI SVINČNIK PO VRVICAH
OD PRAZNIH KROGOV DO ČRK
IN PREBRAL BOŠ...

Balončki

SAMO DVA STA
ENAKA, KATERA?

Odkritje Amerike

NAREDI RAČUN IN V ZADNJEM OKENCU
BOŠ DOBIL LETNICO ODKRITJA AMERIKE

Spomin na stare čase

Tudi jaz pravim, da stari časi niso bili kar tako. Toži se mi po črnih kuhinjah, po lesenih coklah in vsaj še po semanjih dnevih.

Črne kuhinje so bile take, kot jih zdaj lahko vidite le še v Prešernovi, Finžgarjevi ali Titovi rojstni hiši. V njih je vedno lepo dišalo. Nekoliko po ognju, nekoliko po dimu, nekoliko po jedeh, ki so se kuhale na ognjišču, pa še po suhem mesu. Meso je vse leto viselo pod stropom. Posebno privlačne so bile klobase. Če so visele v več vrstah, je bilo videti, kot da je strop prevezan z veliko ogrlico.

Zelo slovesen trenutek je napočil takrat, kadar je hišna gospodinja snela rajželj s klobasami in eno ali dve narezala na tanke koleščke. To je bila malica za orače in mlatiče, toda zmeraj se je zgodilo, da je kakšen košček klobase pripadel tudi otrokom. Mleko, ki se je na ognjišču kuhalo v ponvi s tremi nogami, je bilo prečudovito sladko, ker je bila smetana nekoliko zapečena. Taka je bila tudi mlečna kaša in nadvse dobro je bilo na oko ocvrto jajce.

Cokle so mi v lepem spominu ostale zato, ker niso imele nepotrebnih vezalk, ker so pri hoji pošteno ro-

potale in ker jih ni bilo treba kar naprej čistiti. Bile so tudi dovolj velike, čevlji pa večno premajhni.

Semanji dan je bil na pondeljek in na petek. Takrat je bilo v bližnjem mestu vse polno stojnic. Na njih je bila nastavljena pisana vaba: razni trakovi, vetrnice, orglice, klobuki s krivci, lectova srca, medenjaki, rožiči, dateljni, raznobarvni biči, velike in majhne metle, velike in majhne grablje, na stojnicah z blagom pa čipke, svila in baržun. Naša mama je zmerom kupila samo kakšno raševino za predpasnike, vendar me to ni motilo. Bila sem zadovoljna, da sem se je lahko držala za krilo in molevala, naj mi kupi napolitanke. Ko sem jih pohrustala, sem se počutila kot baron.

V starih časih je bilo še marsikaj drugače, kot je danes. Čeprav si jih ne želim nazaj, se mi zdijo zelo lepi.

VASI IN KRAJI V BENEŠKI SLOVENIJI

VASI IN KRAJI V BENEŠK SLOVENIJI - TRETJI DEL

Po objavi tretjega dela izreži odvečna robova in vse tri dele zalepi. Dobil bus pregleden, panoramičen zemljevid Beneške Slovenije v Videmski pokrajini.

Špeter

Črni vrh

Porčinj

Špeter

Čedad

Stara gora

Srednje

Svet Lenart

Dreka

Sovodnje

Grmek

Čenebole

Matajur

TOPEL PLAŠČ

VASI IN KRAJI
V BENEŠKI SLOVENIJI

Le zakaj pozimi pade
sneg na polja in livade,
na doline in gričevje,
na grmovje in na drevje?
I, tedaj so pač topoli,
hrasti in kostanji goli,
lipe, breze drevenijo,
veje v mrazu jim drhtijo!
In zato se zimi smili
golo drevje — mraz vanj sili,
pa z neba snega nameče,
drevje v topel plašč obleče...

Ronč in Brenč

IZ malega RĀŠTE VELIKO

naveti in navodila za spretne vrtičarje

ČEŠNJEV CVET IN NOVOLETNE ŽELJE

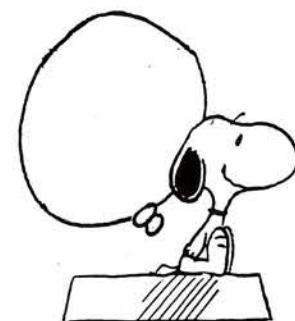

Naše prababice so si na dan sv. Lucije narezale nekaj češnjevih vejic in si potihem zaželetele, da bi se jim izpolnila velika želja. Vejice so dale v vodo in nestrpno čakale, da bodo v toplem in svetlem prostoru oživele. Če so vejice vzcvetele pred božičem, je to pomenilo, da se jim bo želja uresničila.

Poskusite še vi, toda ne bodite jezni, če se vam ne bodo uresničile prav vse želje. In ne hudujte se preveč, če na vejicah ne bodo dozorele češnje!

Tudi jaz berem strip!

S črto poveži besedo, ki izraža čustveno stanje glavnega junaka.

Žalost
Jeza
Strah
Upanje

Še vi narišite vašega junaka, ki naj bo vesel, razočaran in razburjen.

INFORMATIKA od A do Ž

NAVODILA

Posebno na šolskem področju imamo pogosto informacije v obliki navodil, kjer je poleg vsebine važen tudi vrstni red navodil. Oglejmo si sledeča navodila za kuhanje trdih jajc:

- 1) Vzemi majhen lonec.
- 2) V lonec postavi jajce.
- 3) Jajce prekrij z mrzlo vodo.
- 4) Posodo z jajcem postavi na štedilnik.
- 5) Štedilnik prižgi.
- 6) Počakaj, da voda v loncu zavre.
- 7) V vreli vodi kuhanj jajce 4 minute.
- 8) Štedilnik ugasni.
- 9) Lonec odstrani s štedilnika.
- 10) Z lonca odlij vodo.
- 11) Ohlajeno jajce vzemi iz lonca.
- 12) Olupi jajce.
- 13) Dober tek.

Ali bi lahko zamenjali vrstni red teh navodil?

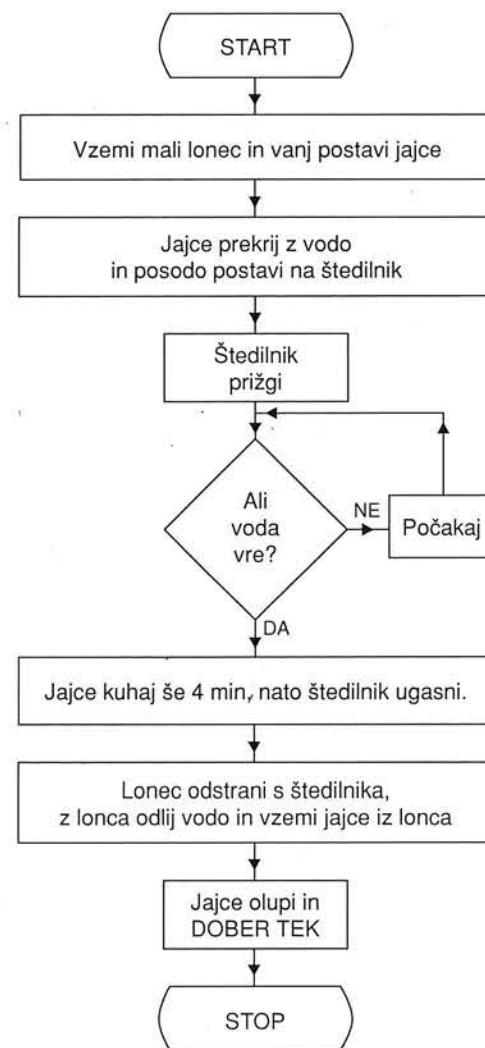
Kaj bi ze zgodilo, če bi informacije preuredili in upoštevali sledeče zaporedje:

- 1), 12), 2), 3), 5), 8), 4), 6), 9), 7), 10), 11) in 13)?

Sam to zaporedje zapiši. Ali bi v tem primeru še uspešno skuhalj jajce?

Taka navodila pogosto ponazorimo z diagramom poteka, ki nam pokaže vsak posamezni korak, ki ga moramo izvesti in to v pravilnem vrstnem redu.

Naša navodila ponazorimo na sledeči način:

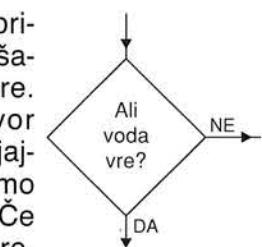
Različnim korakom v navodilih pripadajo v diagramu poteka različni liki. Začetek (start) in konec (stop) sta označena z »zaokroženim« pravokotnikom; ukaz, ki ga moramo izvršiti, zapišemo v pravokotnik, pogoj, ki zahteva odločitev pa v romb. Povezave (puščice) med liki nakazujejo različne poti, katerim lahko sledimo.

V našem primeru se vprašamo, če voda vre. Če je odgovor pritrđilen (da), jajce kuhamo samo še 4 minute. Če pa voda ne vre, počakamo, dokler zavre in potem kuhamo jajce še 4 minute.

Sam poskus napisati podrobna navodila, s katerimi bi lahko novi sošolec, ki ne ve kje stanuješ, prišel iz šole na tvoj dom. Navesti moraš vse bistvene korake, ki jih mora sošolec narediti, da ne bo zgrešil poti. Prvi stavek se, na primer, lahko glasi:

Izstopi iz šole in zavij na levo.

ZAPOJMO VESELO

Janez Bitenc

Ilustr. Marjanca Jemec Božič

Padaj, padaj, beli sneg

Ssivih o - bla - kov na dol in breg
pa - da, pa - da be - li sneg. sneg.

V toplih kožuščkih
in na saneh
malčki drse
po belih tleh.

V bregu za hišo
snežak stoji,
malčke gleda,
govori:

Padaj, le padaj zdaj
beli sneg,
da bo na bregu
vrisk in smeh.

KNJIŽNE NOVOSTI IN REVIE

M.K.

Pravljice, pravljice, pravljice

Tri male pravljice so te dni prijokale na svet. Prijokale?! Saj niso dojenčki, čeprav govorijo o njih. Ravno narobe — zelo vesle so: pisanih barv, za katere je poskrbel slikar **Klavdij Palčič** in s privihanimi zgodbami, kot je zavilan Tinčkov nos, o katerem pripovedujejo. Ne o nosu, pač pa o Tinčku. Pa tudi o martinčku, rdeči ribi in črnem kosu. In kako je dojenček Tin cizal mleko iz oblaka in lune. Potem pa še o po-hajačih metuljih, ki so šli tako daleč na potep, da jih je moral pripeljati zmaj nazaj na zemljo. Vse se torej konča srečno, kot je hotel pesnik **Marko Kravos**, ko je narekoval te precej neverjetne **TRI PRAVLJICE** svojemu peresu. To knjigo se kar splača po-kušati.

Pohitite v Tržaško knjigarno ali Katoliško knjigarno v Gorici, naročila pa lahko zberete tudi na šoli.

Cena velike slikanice je 16.000 lir.

Vojan Tihomir Arhar

ALI VEŠ, DA...

- so sekvoje največja in najdebelejša drevesa na svetu; doma so v Kaliforniji v Združenih državah Amerike in sodijo med iglavce.
- doseže gorila tudi dva metra višine in težo 250 kg?
- so velike piramide v dolini Nila v Egiptu stare nad 4.000 let; tam so stari Egipčani pokopavali svoje vladarje — faraone.
- človeško uho lahko sliši samo glasove, katerih frekvenca znaša od 20 do 20.000 tresljajev v sekundi?
- diamant lahko zgori, ker je čisti ogljik?
- je registrska tona enota za prostornino; ena registrska tona je 2,83 kubičnega metra.
- so piteri olimpijski krogi na zastavi olimpijskih iger simbol petih celin; modra barva pomeni Evropo, črna Afriko, rumena Azijo, rdeča Ameriko in zelena Oceanijo.

Okno v svet

Na Hrvaškem še vedno ni miru

Klub številnim poskusom, da bi vendarle prišlo do prekinitev ognja, se spopadi na Hrvaškem še vedno nadaljujejo. Po padcu mesta Vukovar, je sedaj zvezna vojska usmerila svoje napade na mesto Osijek, ki ga stalno obstreljuje s topovi. Nadaljujejo se tudi napadi na druga hrvaška mesta in na Dubrovnik. Od vsepovsod, kjer potekajo boji, prihajajo številni begunci, ki se zatekajo zlasti v mirnejše kraje Hrvatske, v Slovenijo in tudi v Italijo in Avstrijo. Tudi štirinajsto, v Haagu podpisano premirje, je propadlo in orožje žal ni utinilo, ampak še z večjo silo bruha razdejanje in smrt.

Te dni se mudi v Beogradu posebni odposlanec Združenih narodov Cyrus Vance, ki s srbskim predsednikom Miloševičem razpravlja o možnosti razporeditve čet Združenih narodov, ki naj bi s pomočjo pogajanj prispevale k pomiritvi in k rešitvi hude jugoslovanske krize. Cyrus Vance je imel pogovore tudi s hrvaškimi in bosanskimi voditelji, vendar doslej ni videti še nobenega izhoda iz te uničujoče bratomorne vojne med Hrvati in Srbi, v kateri so pravzaprav glavne žrtve civilisti.

Ukrajina samostojna

Sovjetska zveza, svetovna velesila, razpada. Posamezne republike iščejo svoje poti v neodvisnost in se ne marajo vezati v katerekoli oblike federacije z največjo republiko Rusijo, da bi tako preprečile razkroj Sovjetske zveze.

V začetku decembra se je za neodvisnost od Sovjetske zveze opredelila velika in bogata republika Ukrajina. Na referendumu se je namreč velika večina Ukrajincev izrekla za neodvisno ukrajinsko državo. Obenem so bile tudi volitve za izvolitev novega predsednika. Ta je bivši ukrajinski komunistični voditelj Kravčuk.

Za davčno pravičnost

Ne mislite, da božička na sliki razdeljujeta dala otrokom. Božička sta le preoblečena udeleženca velike protestne manifestacije proti dav-

čni nepravičnosti. Manifestacijo so v Rimu priredile sindikalne organizacije v znak protesta proti stalnemu višanju davčnih dajatev, ki jih država zahteva od svojih državljanov. Manifestanta sta se preobleklia v božička, da bi s tem pokazala, da so pravzaprav italijanski davkopalčevalci pravi prinositelji daril državi.

Moped s streho

Kaj vsega si ne izmislio, da bi le pritegnili pozornost kupca in iz njegovega žepa izvlekli čim več denarja. Italijanska tovarna znanih motornih koles »vespa«, Piaggio, je pred kratkim na razstavi motorjev v Parizu prikazala svoj nov izdelek: moped s streho iz plexiglasa. Reklama zagotavlja, da se lahko vozijo v dežju in ostaneš suh. Vprašanje je, če te takšna streha obvaruje tudi pred našo burjo. Če zapiha ta prava, je vsekakor bolj verjetno, da se znajdeš z mopedom in plexiglas streho v jarku.

ŠOLARJI PIŠEJO

REGA, REGA, REGA VELIKA JE ZADREGA

Majhni otroci večkrat koga spravijo v zadrego. Največkrat svoje starše. Ti vprito njih povedo kakšno stvar. Otroci pa to povejo naprej, čeprav ne bi smeli. Tako se je zgodilo tudi moji babici.

Babica je imela veliko otrok in malo denarja. Zato oblek ni mogla kupovati, ampak ji je obleke sešila šivilja. Ta je prišla na dom in tam tudi prespala. Odšla je šele potem, ko je vsakemu otroku nekaj sešila. Nekoč je mojemu stricu sešila hlače. Ker naj bi bile to boljše hlače, jih ni takoj nosil. Šivilja je odšla, babica pa je v nedeljo hotela sina lepo obleči. Toda hlače so bile slabno narejene in babica se je jezila: »Ja, hlač pa tale šivilja ne zna šivati, saj stojijo kot na strašilu! Tale mi ne bo več šivala hlač!«

Čez nekaj časa se je šivilja spet oglašila, da vidi, če bi bilo še kaj za šivati. Ko jo stric zagleda, pravi: »Naša mama je rekla, da hlač vi ne boste več šivali, saj zadnje stojijo kot na strašilu.«

Babica in šivilja, obe sta bili v zadregi. Babica, pa se je hotela izviti iz zadrege, zato je rekla: »Saj sem mu moralna to reči, ker je

hotel nositi samo te hlače.« Šivilja pa je odšla in nikoli več se ni oglasila pri babici.

Starši morajo vedno paziti, kaj govorijo pred otroci. Saj majhni otroci vedno govorijo samo resnico.

Maša Čibej
5. r. OŠ OTLICA

ZADREGA

Ko sem bila majhna, sem mamo, sestro in druge velikokrat spravila v zadrego.

Nekega dne je soseda prišla k nam na obisk. Z mamo sta se pogovarjali o raznih stvareh. Nato pa se je soseda začela hvaliti z novo frizuro. Jaz sem jo nekaj časa gledala, nato pa reklam: »Oh, kolik je grda. Taka si ku petelin. Soseda je zardela kot kuhan rak in odšla. Mama me je okregala, zakaj sem jo užalila, a tudi ona je rekla, da pričeska ni kaj prida.«

Še vedno se spominjam tega dogodka, še bolj pa jezne sosedje.

Beti Krapež
5. r. OŠ OTLICA

OSMRTNICE

Umrl je VEKTOR, po domače VIKTOR! Žalojoči matematiki in Tanja

Umrl je POVEDEK, po domače DEDEK!
Žalujoči slovničarji in vnuki in vnučkinje
Umrl je ATOM, po domače BOMBON!

Žalujoči kemiki in sladkosniedi
Umrla je SILA, po domače KOBILA!

Žalujoči fiziki in ljubitelji živali
Pokopali smo EKVATOR,
po domače GLADIATOR.

Žalujoči zemljeplisci in zgodovinarji
Preminula je PROJEKCIJA,
živila PROTEKCIJA!

Žalujoči tehnički
Umrla je TOVARIŠICA, po domače....
»Oh, ne! Joj, joj!« (in tri solzice)

Žalujoče mize in klopi in ljubitelji
ljubkih domačih živali!
Uroš Čebel
7. r. OŠ OTLICA

KDO?

Vsak dan se sprašujem, kdo je tisti, ki mi prinaša nesrečo. Iščem ga dan za dнем, a ga ne najdem. Zakaj pride prav na tisti dan, ko sem najbolj srečna? Pride k meni in vse pokvari. Ne vem, kako naj ga dobim v pest. Mogoče ob rojstnem dnevu? Ga zgrabim in se mu maščujem. Za vrat ga zgrabim. Tega dne mi pa res ne bo pokvaril!

Polona Bizjak
7. r. OŠ OTLICA

PREMIŠLJEVANJE

Zunaj je pust megren dan. Vse je tiho. Nebo zakriva siva meglja. Ljudje ostajajo rajte doma, kot bi šli v tak dan. Vse je mirno, kot v grobu. Moje srce pa, kot da se je zaprlo vase in premišljuje. Počutim se kot samec, ki ga nihče ne pogleda, ki se zanj sploh ne zmeni samica in zamišljeno gleda v pust dan.

Lidija Vidmar
7. r. OŠ OTLICA

RAZPOLOŽENJE

Zunaj je megren in temen dan. Oblaki se podijo, združujejo se v trope. Vse je pusto. Skozi okno opazujem razigrane otroke. Ti so veseli. Smejo se. Jaz pa sem tu grozna. Trpim in utrujena sem. Najrajsi bi zaspala. Vem, po spanju bi bila dobre volje.

Sošolka me dregne v komolec: »Domov gremo!«

Mojca Krapež
7. r. OŠ OTLICA

NJEGOVE MODRE OČI SO ME PREVZELE

Ko sem bila majhnja, so se mi zdeli vsi ljudje enaki. Zdaj, ko odrasčam, tudi spoznavam svet in okolje ter veliko novih ljudi. Toda zdaj imam že drugačno predstavo.

Vedno bolj boleča je resnica o svetu. Misliš sem, da so vsi dobrini razumevajoči, izkazalo se je, da ni tako. Nekateri so ošabni in pohlepni, drugi so pošteni in dobrini. Življenje ni pravljica. Toda nihče ni tako lep, dober in naj, naj kot nekdo, ki sem ga videvala samo enkrat, samo en večer sva bila skupaj. Takrat je čas minil, kot bi mignil, gradove sva zidala v oblake.

Njegove modre oči so me prevzele, očarale kot sinje morje, ki se lesketa v daljavi in zdi se, kot da je nedosegljivo. Njegove besede so me povzdignite pod oblake, njegova prisotnost mi je pospešila utrip srca. Toda takrat je prišel čas slovesa. Pogledala sva si v oči in pogled je povedal vse. Hotela sem nekaj reči, vendar so mi besede zastale v grlu...

Od takrat je minilo veliko časa. Prizadevala sem si, da bi ga še videla, vendar mi ni uspelo. Ne vem, kje je in ne vem, kod hodi in mogoče sem v njegovem srcu le lep spomin, toda nekaj zagotovo vem: v mojem srcu bo za vedno ostal le on...

Lidija Vidmar
7. r. OŠ OTLICA

MOJA POT NA TRIGLAV

Z očetom in sestro smo se odpravili na Triglav. Zjutraj zgodaj smo odšli zdoma. Peljali smo se v Bohinj, od tam pa z vlečnico na Vogel. Pot z Vogla na Konjsko sedlu je zelo utrudljiva. Na Konjskem sedlu smo pomalici in se odpravili proti Komni. Po treh urah hoje smo prišli na Komno, kjer smo tudi prespalni. Naslednje jutro ob štirih smo šli proti koči pri Sedmerih jezerih. Ustavili smo se in popili čaj. Potem smo se odpravili proti Prehodavcem. Na poti proti Prehodavcem je eno najlepših triglavskih jezer. Tam smo se fotografirali. Končno smo prišli na Prehodavce. Tam smo pokosili v zelo lepi koči. Pred kočo smo prebrali zanimiv napis: »Ne bodi tak kot moja krava, ki hodi tam, kjer rase trava!« S Prehodavcem smo se odpravili proti Tržaški koči na Doliču. Na poti smo videli gamse. Po dolgi hoji smo prišli v Tržaško kočo na Doliču. Tam smo prenoscili. Ko smo zvečer hoteli leči, smo si moralni prej pripraviti pograde. Bila je tema.

Naslednje jutro smo šli proti Triglavu. Po mulatieri smo hodili proti vrhu. Pod Triglavom je pihal tak veter, da smo morali obleči rokavice, kapo in bundo. V zavetnih skalah pa sploh ni pihalo. Na Triglav smo prišli po jeklenih vrveh in klinih. Zelo sem bil vesel, ko sem stopil na vrh. Fotografirali smo se in pojedli malico. Čez kaksno uro

PIŠITE! NAJ-spise nagraujemo PIŠITE! NAJ-spise nagraujemo

PIŠITE! NAJ-spise nagraujemo

PIŠITE! NAJ-spise nagraujemo

PIŠITE! NAJ-spise nagraujemo

PIŠITE! NAJ-spise nagraujemo

PIŠITE! NAJ-spise nagraujemo

PIŠITE! NAJ-spise nagraujemo

Prvo nagrado

Drugo nagrado

PIŠITE! NAJ-spise nagraujemo

PIŠITE! NAJ-spise nagraujemo

PIŠITE! NAJ-spise nagraujemo

za NAJ-spis tokrat podeljuje uredništvo Galeba
OSNOVNI ŠOLI OTLICA iz Slovenije

in sicer 3 knjige Založništva tržaškega tiska, ki bodo obogatile njihovo šolsko knjižnico: KAMEN IN NJIVA in PRAVLJICA O MAKU Cirila Kosmača, KOZOROG Franceta Bevka ter KRALJ HONOLULU Milka Bambiča.

Izredno nas veseli, da Galeb poznajo in ga prebirajo tudi v šolah v Sloveniji. Spisi, ki so nam jih poslali iz OŠ OTLICA, pa prijetno prenečajo. Preberite jih, in najbrž se boste strinjali z nami v uredništvu, da je v teh spisih nekaj NAJ.

Tako je prvi NAJbolj smešen, drugi NAJbolj nabrušen tretji spis NAJbolj posrečen, četrти NAJbolj »nesrečen«, pa zadnji NAJbolj zaljubljen, pred tem pa še dva - tudi zaljubljena, a NAJbolj zamišljena...

NAJ-čestitke iz uredništva Galeba in bodite pozorni na poštarja!

prejme

**TJAŠA TRAMPUŠ iz 5. r.
COŠ »S. GRUDEN« v Slivnem**

za NAJbolj pozoren in prijazen spis.

V teh mrzlih zimskih dneh bo lahko Tjaša ogrela ZIMSKA PRAVLJICA s prelepo zgodbo, ki je polna ljubezni in toplega priateljstva.
Naše NAJ-čestitke!

PIŠITE! NAJ-spise nagraujemo PIŠITE! NAJ-spise nagraujemo

smo pò najtežji poti šli proti Kredarici, kjer smo kosili, potem pa naprej proti Vodnikovi koči. Tam smo prespalni. Drugo jutro smo se odpravili proti dolini Voje. Utrujeni smo prišli v Bohinj.

Matej Lupinc
5. r. COŠ »S. Gruden«
SLIVNO

POTOVANJE NA SARDINIJO

Ob dveh ponoči smo odpotovali s prijatelji z avtomobilom proti Livornu. Vozili smo se bližno štiri ure. Med potjo smo se ustavili v Pizi, ker smo hoteli videti stolp. Bil je bolj poševen, kot sem si predstavljal. Slikali smo se in filiali, nato pa smo odšli naprej proti Livornu. Ko sem stopila na trajekt, sem bila zelo vesela, ker sem vedela, da bomo kmalu stopili na Sardinijo. Med potovanjem smo videli otoke Elbo, Korziko, Pianoso in še druge manjše. Ko

smo prišli na Sardinijo, smo za prvo silo našli nek hotel in prespalni noč v Olbiji. Drugo jutro smo se šli kopat v Palav. Po kopanju pa smo iskali prenočišče. Peljali smo se po notranjosti. Tam je vse zelo pusto, a nazadnje smo dobili v Nuoru stanovanje. Imeli smo zelo lep razgled na Nuoro in grad. Peljali smo se tudi s turistično barko. Videli smo »Il pozzo dell'asino«. Ustavili smo se na obali in tam tudi kosi. Vozili smo se tudi blizu vseh manjših otokov. Šli smo v jamo »La grotta di Nettuno«, ki je znana po šeststotih stopnicah. Vrnili smo se v Palav in od tam proti domu. Domov smo prišli ob treh ponoči. Zelo sem vesela, da smo se odločili za Sardinijo, ker je to zares prekrasen otok.

Vanja Švara
5. r. COŠ »S. Gruden«
SLIVNO

IZLET NA NANOS

Zadnji dan počitnic sem se odpravila na Nanos z dedkom, sestrično Kristino in bratom Matijem. Zbuditi smo se morali ob šestih in pol, ob sedmih pa smo odšli od doma. Ko smo prišli do Nanosa, mi je dedek povedal, da se vas, skozi katero smo šli, imenuje Podnanos. Skoraj bi pozabila napisati, da je z nami prišel tudi pes po imenu Škot. Meni je bilo zelo všeč, ker je treba tudi plezati. Ko smo prišli na vrh, je bilo še deset minut hoje do koče. Na vrhu smo videli veliko anteno za radio in televizijo. Šli smo v kočo in tam popili čaj. Škot pa je popil cel lonec vode in potem je šel v senco počivat. Bil je zelo utrujen. Dedek nam je kupil dve čokoladi. Malo čokolade smo dali tudi psu, bil je zelo vesel.

Ko smo se odpravili z vrha, smo se slišali blizu antene. Pes je bil zelo prestrašen. Navzdol smo padali, ker je drselo. Meni je bila najbolj všeč hoja navzdol, ker je bilo treba tudi malo plezati. Pes se je bal prepada, ampak je moral skočiti, ker so se ljudje ustavljalni za njim. Moj dedek je moral paziti na mojega brata, da ne bi padel v prepad. Moj brat je bil zelo vesel. Pes pa je hodil gor in dol, ker mu je bilo toplo.

Navzdol sem skakala kot zajec, tudi moj dedek je skakal. Občasno smo se ustavljalni, ker smo bili utrujeni. Tudi pes se je ustavil za nami. Potem smo prišli do nekega kamna, kjer je pisalo: »Ko greš na Nanos, ješ, piješ in se sladkaš, prosim, da smeti nazaj v torbo daš«. Ob kamnu smo se ustavili in počivali. Moj brat je skočil s kamna desetkrat, bil je zelo utrujen. Ko smo prišli z Nanosa, smo na velikem travniku delali prevale. Potem smo šli do avtomobila. Peljali smo tudi nekega fanta, ki je bil brez avta.

Utrjeni smo prišli domov. Hitro sem poklicala mamo po telefonu, da sem ji povedala, kako sem preživel dan na Nanosu.

Tjaša Trampuš
5. r. COŠ »S. Gruden«
SLIVNO

IZLET NA SASSO BIANCO

Nekega dne sem se odpravil z očetom, bratom in mamo na hrib Sasso Bianco. Pot je bila dolga. Ustavili smo se v koči očetovega prijatelja. Koča je postavljena pod hribom, ki je visok 2320 m. Zato nas je čakala dolga in utrudljiva hoja. Po petih urah smo prišli na vrh in tam prespali. Zjutraj, ko smo se prebudili, smo šli na travnik. Tam smo videli svizce. Potem pa smo prepevali in se igrali ves popoldne. Drugo jutro smo sple-

zali na vrh hriba. Videli smo gamse in druge živali. Tam smo bili do večera. Videli smo padajoče zvezde. Po poti navzdol do koče smo videli polhe. Drugi dan smo hodili s hribu do avtomobila, ki je bil ob vzožju. Ko smo se vračali domov, smo videli pristajališče za helikopterje. Tudi popeljali smo se s helikopterjem. Na poti proti domu sem skoraj bruhal, zato smo se ustavili in šli v gozdicek. Tam smo tudi malicali. Ko sem zasišal šumenje, sem postal radoveden. Zagledal sem fotoček. Začel sem loviti ribe. Zaman sem čakal, da bi se kakšna ulovila na trnek. Ko smo se vrnili domov, smo bili zelo utrujeni.

Tomaž Širca
5. r. COŠ »S. Gruden«
SLIVNO

IZLET V BOHINJ

Očka, mama in naši prijatelji smo se odločili, da gremo v Bohinj. Prišla je tudi moja prijateljica Barbara. Pot je bila dolga, zato smo se ustavili v več gostilnah. Jaz sem bila zelo utrujena, ampak sem se vseeno zabavala, ker sem vedela, da se bom lahko kopala v Bohinjskem jezeru. Ko smo prispleli v Bohinj, smo hodili po mostu. Pod mostom je tekla reka. Z mamo sva šli potipat vodo, bila je zelo mrzla. Potem smo hodili do jezera. Ko smo prišli do kopališča, sva se s prijateljico kar vrgli v vodo. V vodi so plavale postri. Jaz sem jih hotela prijeti, ampak so mi zbežale. Potem je začelo deževati. Tekli smo h kočici, ki je bila najbljžja, da bi bili pod streho. Kmalu je nehalo deževati.

Odpravili smo se proti Bledu. Z barčico smo se peljali na otok sredi jezera, kjer je cerkvica. Tam je zvon želja. V cerkvi smo videli tri okostja. V odprtino, ki je bila zraven, smo vrgli nekaj denarja. Potem smo si ogledali stare ječe. V bližnji restavraciji smo jedli sladoled. Potem smo opazovali račke, ki so plavale na jezeru. Ko smo šli proti gostilni, smo v zraku zagledali letalo. Pilot nas je pozdravil. V tisti gostilni so imeli tudi psa bernardinka, ki se je imenoval Megi. Z mamo sva šli pogledat, kje je. Počival je v hišici. Jaz sem ga poklicala, njegova gospodinja pa nas je vprašala, če hočemo, da ga spusti. Spustila ga je in začel je skakati po mojem očetu. Potem sem ga poklicala in tekel je za mano. Skoraj me je prevrnil.

Tekel je po stopnicah za nami, a gospodinja ga je ulovila in ga peljala spet v njegovo hišico. Zvečer smo večerjali v gostilni. Jedli smo pršut, sir, klobase in dunajni. Jedli smo pršut, sir, klobase in dunajni.

ske rezke. Smejali smo se, ker se je momeju očetu vsedel ptiček na roko. Potem sem poizkusila še jaz. Izlet mi je bil zelo všeč.

Elena Markuža
4. r. COŠ »S. Gruden«
SLIVNO

IZLET V BOLOGNO

Letos poleti smo se odločili, da gremo v Bologno. Zvečer smo šli zgodaj spat. Vstali smo ob štirih in pol. Mama in očka sta bila zelo vesela. Odpotovali smo iz Tržiča. Šli smo na vlak in se peljali proti Bologni. Izstopili smo v Bologni in začeli hoditi po mestu. Videli smo starejše ljudi, ki so prosili miloščino. Iskali smo trgovino, kjer prodajajo pisalne stroje. Šli smo v neko samopostrežno restavracijo. Hrana je bila okusna. Najbolj dobro pa je bilo sadje. Hodili smo toliko časa, da so me začele boleti noge. Šli smo v park. Tam smo se odpočili in pojedli malico. Videli smo dva visoka stolpa. Zelo pazljivo sem si ju ogledala. Ustavili smo se v gostilni, kjer sta očka in mama pila coca-colo. Nato smo se ustavili v neki trgovini. Kupili smo majico, barvni traček za lase in obročke. Pot smo nadaljevali proti železniški postaji. Zamudili smo prvi vlak, zato smo morali počakati naslednjega. Vstopili smo v vagon in se odpeljali proti Tržiču. Z avtomobilom smo se vrnili domov.

Martina Švara
4. r. COŠ »S. Gruden«
SLIVNO

POČITNICE V BOHINJU

Zjutraj smo se odpravili na počitnice v Bohinj. Naslednji dan smo šli na hrib, ki se imenuje Komna. Hodili smo dve uri in pol. Pot je bila vijugasta in precej strma, zato smo se ustavili in se odpočili. Ko smo prišli na Komno, smo pojedli kosilo. Tam smo se fotografirali in si ogledali še druge višje hribi. Ko smo se odpočili, smo pot nadaljevali proti Črnemu jezeru. Hodili smo uro in pol. Po poti smo videli na drevesu velike gobe. Pri Črnom jezeru smo se fotografirali. Tam smo tudi namečili noge v vodo. Okoli jezera je samo skalovje. Potem smo se odpravili navzdol po Komarči. Pot je bila strma in nevarna. Če si gledal dol, se ti je zdelo, da prepada ni videti konca. Prsti so nas močno boleli. Hodili smo več kot dve uri. Držati smo se morali za jekleno vrv in kline. Ko smo prišli h koči pri slapu Savice, smo spili čaj. Od tam smo šli proti Bohinjski Bistrici.

Naslednje jutro smo šli k jezeru, populenne pa proti dolini Voje. Hodili smo vedno

blizu potoka. Ko smo se vračali, smo jedli jagode.

Drugi dan smo se peljali na Pokljuko. Med potjo smo nabirali borovnice in jagode. Ko se je zmračilo, smo šli k reki Vintgar. Šli smo od začetka do konca soteske. Naslednje jutro smo se začeli odpravljiti proti domu.

Ko smo se vračali, smo se peljali na Vršič. Ogledali smo si tudi dolino Trente. Tam smo bili pri izviru Soče. Med potjo smo videli padalce. Videl sem tudi več jezov na Soči. Ko smo prišli domov, smo šli spat.

Danihel Šušteršič
4. r. COŠ »S. Gruden«
SLIVNO

SPOMIN NA POČITNICE

Med počitnicami smo šli v Avstrijo, kjer smo najprej videli cirkus. Kmalu smo našli hišo, v kateri smo prespali. Naslednje jutro smo se odpravili do koče na vrhu hriba. Pot je bila dolga. Videli smo dva ponija in se z njima igrali. Ko smo pojedli in popili, smo se vrnili k avtomobilu. Naslednji dan smo se odpravili na drugi hrib. Na poti smo videli velike konje. Kmalu smo prišli do prve koče, kjer smo se okreplčali. Na vrhu hriba smo pili čaj in jedli mineštro. Fotografirali smo se in se vrnili v dolino. Zvečer smo šli jest pizzo. Tretji dan smo se nekoliko odpočili. Ogledali smo si vas Sesto. Četrti dan smo se peljali z vlečnico do koče, kjer je meja med Avstrijo in Italijo. Potem smo se vrnili do avtomobila. Zvečer smo povečerjali in šli spat. Peti dan smo nakupovali. Šli smo tudi na hrib, kjer je bilo veliko ljudi. Tam smo jedli in pili. Pot je bila zelo strma in tudi zelo mrzlo je bilo. Videli smo ptice, ki so letali okrog ljudi. Ko smo se slikali, smo se vrnili v kočo, da bi se pogreli in si odpočili. V soboto smo kupovali spominčke za sorodnike. Še enkrat smo si ogledali vas. Naslednje jutro smo pripravili kovčke, vračali smo se proti domu. Doma smo bili vsi zadovoljni in praznovali smo rojstni dan moje sestrične Sonje. Izlet mi je bil zelo všeč.

Kristjan Rebula
4. r. COŠ »S. Gruden«
SLIVNO

POTOVANJE V PARIZ

Šli smo na potovanje v Pariz. Iz avtomobila sem videl kilometre in kilometre dolga polja sončnic. Ko smo se bližali Parizu, smo se ustavili na parkirišču, jedli in pili in bili nestrni, da bi čimprej prišli v Pariz. Ko smo prišli v mesto, smo najprej poiskali camping. Zjutraj smo se s podzemeljsko železnico

UREDNIKOVA BELEŽNICA

Hitro je minil čas. Zdi se mi, da sem šele včeraj pripravljal prvo, letosno dvojno številko Galeba. Zdaj pa smo že pred koncem leta in na pragu božičnih in novoletnih počitnic. Naglo so minili ti trije meseci in zakorakali smo v zimo, v čas, ko zagospodarijo mrzla burja, mraz in led in ko se poljane in višave odenejo v deviško belo snežno odejo. A čeprav je zunaj hladno, vetrovno in zasneženo, bo v vaših sričih prijetno toplo, ko boste v prihodnjih, prazničnih dneh pod božičnim drevesom ali novoletno jelko odvijali zavojke z darili, ali pa vriskali od veselja, ko se boste spuščali po zasneženih smučarskih progah.

Za vas, drage bralce Galeba, bodo prihodnji dnevi nedvomno lepi in prijetni v toplini domače hiše, v krogu staršev in znancev ali pa na smučanju. Ne bo pa topline in veselja za tiste nedolžne, vaše sovrstnike, ki jih je prizadela kruta vojna in so zato morali zapustiti svoje domove in se zateči v begunstvo.

Ko boste odvijali zavoje z darili in boste segali po sladkarijah na božično obloženih mizah, pomislite na tiste dečke in deklice, ki si v teh prazničnih dneh tega ne morejo privoščiti, zato odstopite nekaj svojega in darujte prizadetim, v katerikoli obliki, tudi tako, da se odpoveste določeni igrači ali slaščici in denar zanje nakažete humanitarni ustanovi.

Le tako bomo tudi z mislio pri tistih, ki dandanes, ne po svoji krivdi, trpijo. Preživeli bomo božič, ki bi moral za vse biti praznik miru in dobre volje, v duhu s prizadetimi in stopili potem v novo leto 1992 s trdnim namenom, da po svojih močeh prispevamo k utrditvi tistega miru, ki si ga vsi iz srca želimo.

Vsem vam, vašim domačim in znancem želim spokojno praznovanje božiča in mir v prihodnjem letu.

UREDNIK

Hodila bi po celi svetu. Šla bi tudi v Jugoslavijo, kjer se danes vojskujejo. Vsakega otroka in starejšega človeka bi obdarovala, posebno bolne in uboge. Vsak mesec bi obiskala eno državo na svetu, predvsem pa kraje, kjer so bili ljudje prizadeti zaradi naravnih nesreč.

Marialisa Bandi
5. r. COŠ »F. Venturini«
BOLJUNEC

ČE BI BIL JAZ MIKLAVŽ

Živel bi na Aljaski in igluju. Tam bi imel tovarno igrač in hišico za pse husky. Ne bi letel z letalom, ampak bi se sankal po snegu. Če snega ne bi bilo, bi se posluževal kakšne magije za letenje. Imel bi rumen kozuh, rumene hlače, rumeno kapo ter plave sanke. Te sanke bi bile pokrite in bi imele posteljo, kuhičko ter majhno peč. Vlekli bi

jih psi. Delal bi v svoji tovarni igrač, ne sam, ampak skupaj z angeli. Sprejemal bi pisma in vse želje bi izpolnil. Na Aljaski bi zgradil eno vasiczo za svoje delavce. Poleti bi se stavljal igrače, pozimi bi jih pa daroval. Obdaroval bi najpridnejše otroke ter uboge. Porednim bi dal samo nekaj bonbonov, drugim pa razne reči, vse do koles. Obdaroval bi tudi živali, ampak s hrano. Tudi pogovarjal bi se z njimi, saj so živali zelo razumne. Na obiske bi šel k ubogim, v mesta, k živalim. Tam bi se igrал, pisal in pel. Lahko bi ostal le nekaj dni, ker bi moral k vsem otrokom celega sveta. Spal bi kar v svojih sankah, ki bi šle tudi po morju, ampak brez psov. Ker nisem Miklavž, je vse to nemogoče...

Ivan Zobec
5. r. COŠ »F. Venturini«
BOLJUNEC

peljali do Eifflovega stolpa. Za vožnjo z dvigalom na vrh smo čakali v vrsti. Z vrha sem videl avtomobile majhne kot mravlje in hiše majhne kot muhe. Z vrha smo fotografirali reko Senno. V stolpu so bili kipi, ki so bili kot resnični. Prišli smo v drugo nadstropje, kjer so nas čakale moje sestrične in moja sestra. Ko smo prišli s stolpa, smo šli v trgovino po sendviče. Potem smo se z metrojem peljali v camping. Zjutraj smo si ogledali Slavolok zmage. Potem smo se z barko vozili po reki Senni. Nato smo se odpravili v Versailles. Naslednji dan smo šli na rt Pundarac. Morje je bilo kot sneg, ker so valovi tako udarjali v skale, da se je penilo. Domov smo prišli zelo veseli.

Ivan Gabrovec
4. r. COŠ »S. Gruden«
SLIVNO

ČE BI BILA...

Če bi bila Miklavž, bi živila v Avstraliji, ker so mi zelo všeč kenguri. Živila bi v ogromni vili. K meni bi prišli drugi otroci in tudi živali, da bi se skupaj igrali. Oblečena

bi bila v kratko, temno roza krilo, zelo kratko jopico, roza in črna, tudi čevlji bi bili takšnih barv. Teniške copate bi si izbrala, ker bi z njimi zelo lepo hodila. Z vsemi bi bila dobra. Meni so zelo všeč živali in otroci, zato bi se igrala z njimi in bi jih veselila. Pomagala bi ubogim po svetu, ker mnogo ljudi nimata hiše in hrane. Tiste, ki ne bi imeli več svojega doma, bi obiskala in jih potolažila. Poskrbeli bi jim skupen prostor in koga, ki bi skrbel zanje. Hodila bi po svetu in pomagala revnim, lačnim, ker v mnogih državah na tisoče in tisoče ljudi umira zaradi bolezni in lakote. Jaz bi obdarovala vse otroke po svetu, ker vsi otroci bi morali biti srečni. Obdarovala bi jih z najboljšimi dobrotami in z najlepšimi darili, samo da bi bili zadovoljni.

Deborah Rodella
5. r. COŠ »F. Venturini«
BOLJUNEC

ČE BI BILA MIKLAVŽ

Če bi bila Miklavž, bi bila drugače oblečena. Imela bi kratko krilo z jopico ali pa bi imela kavbojke z luknjami, jopico jeans ter klobuk kot šerif. Vozila bi se z motorjem. Živila bi v Ameriki v Beverly Hills. Živila bi v lepi vili in bi bila milijarder. Po poklicu bi bila kirurg. Pomagala bi ubogim ljudem, tudi tistim bolnim. Storila bi vse, kar bi mogla za uboge in revne ljudi. Za Božič bi obdarovala vse uboge otroke po celi svetu. Največ daril bi oddala v Afriki in Indiji, ker so tam zelo ubogi. V daljne kraje bi se vozila z ladjo. Jaz bi obdarovala samo tiste najbolj revne, zato bi izbrala imena najbolj ubogih otrok. Kajti, če bi hotela obdarovati prav vse otroke, bi postala tudi sama revna.

Yari Zeriali
5. r. COŠ »F. Venturini«
BOLJUNEC

JAZ MIKLAVŽ

Kot Miklavž bi bil oblečen v kratke hlače in jopič. Živel bi v Afriki, v eni oazi. Imel bi veliko vilo in bi bil zelo bogat. Imel bi tudi slugo in druge prijatelje ter dva tigra. Decembra, ko bi mi vsi otroci pisali pisma, bi vzel tovornjak, nanj bi naložil darila in se odpravil po Afriki. Vozil bi tudi preko puščav in savan. Na obiske bi šel tudi na Aljasko k prijatelju Jerneju. Obkrožil bi cel svet. Obdaroval bi vse otroke v Afriki. Po afriških naseljih bi delil hrano in igrače. Poklical bi zidarje in vse koče ubogih bi spremenil v lepe, velike hiše.

Peter Glavina
5. r. COŠ »F. Venturini«
BOLJUNEC

PO POKLICU BI BILA SAMO MIKLAVŽ

S tovornjakom bi otrokom prevažala darila. Pisma, ki bi mi jih pošiljali, bi z vsemi prebrala in bi vse obdarovala. Oblečena bi bila moderno. Nosila bi kratko krilo in majico ali pa moderno jopico. Živila bi na Karibskih otokih. Tam je toplo. Bila bi zelo bogata, imela bi veliko hišo blizu morja, ki bi imela velik vrt, poln rož. Vsak dan bi se šla kopat. Ležala bi na pesku pod toplim soncem ali pod velikimi palmami. V vili bi imela velik bazen. Z denarjem, ki bi ga imela, bi kupila veliko reči. Kupila bi jih za lačne. Pomagala bi otrokom v Indiji, Afriki in vsem tistim, ki nimajo hrane in oblek, tudi v krajih, kjer so danes vojne. Na obiske bi hodila v Avstralijo, kjer bi imela prijatelje.

UGANKE IN ZANKE

Jože Petelin

ZLOGOVNI MAGIČNI LIK

Ugani spodnje besede in jih vpiši v lik po dvakrat: enkrat vodoravno in drugič navpično, tako kot kažejo številke. V vsako polje vpiši po en zlog.

1. votla mera za tekočine, sto litrov
2. rastlina, katere liste posušijo in drobno narežejo za izdelovanje cigaret
3. pega, maroga
4. priprava za merjenje temperature, toplomer
5. ime slovenskega kneza iz sedmega stoletja, ki je vodil močno plemensko zvezzo, v kateri smo bili tudi Slovenci
6. molzni organ pri kravi ali kozi

1	2	3	4
2		5	
3	5	6	
4			

PREMEČI ČRKE

Izpod PRSTOV je ušla
ribica prebrisana!

Katera? Premeči vse črke besede, ki je zgoraj napisana z velikimi črkami, pa boš videl!

BESEDA V BESEDI

To, kar trdim, res je
in naj se nihče ne smeje:
suh **deževnik** je pohrustal
kar cel košček neke veje!

PREBERI NAZAJ

JAŠA: PRVI...

... v razredu sem znal odgovor o nekem stavčnem ločilu. **O katerem?**

Prečrtaj eno črko in dve zamenjaj v gornjih dveh besedah, potem preberi z desne strani proti levi, pa boš dobil rešitev!

SPREMINJEVALNICA »OD BRSTA DO ROŽE«

Kako ugankarsko pridemo od brsta do rože?

Besedi BRST spremenimo prvo črko / v liku jo označuje zvezdica /, tako da dobimo samostalnik znanega pomena. Novi besedi spremenimo drugo črko in spet dobimo novo besedo. To ponovimo še dvakrat, tako da pridemo do besede ROŽA.

Glej na uro: v koliko minutah ti bo uspelo rešiti uganko?

B	R	S	T
*			
	*		
		*	
*			
R	O	Ž	A

KRIŽANKA BREZ ČRNIH POLJ

VODORAVNO: 1. okrajšava za »smučarski klub«; 3. otroški izraz za oči; 5. matematični znak za množenje / X /; 6. večja tekoča voda; tudi naša pisava največjega hrvaškega pristanišča; 7. pripadnik Avarov; 8. primorska reka, o kateri je pesem napisal Simon Gregorčič.

NAVPIČNO: 1. šahovska figura, ki skače v obliki črke L, konj; 2. glasbilo s strunami, nepogrešljiv inštrument v moderni glasbi; 3. dekoracija, olepšava; 4. del prebavnega trakta od želodca do danke.

	1	2
3	4	
5		
6		
7		
8		

**Rešitve ugank pošljite čimprej na uredništvo Galeba:
Ulica Montecchi 6, 34137 Trst.**

REŠITVE UGANK IZ PREJŠNJE ŠTEVILKE

PREPLETENKA — Imena štirih orodij so: klešče, škarje, lopata, motika.

SESTAVLJANKA — Razpored ploščic je naslednji: postrv, Ortler, strast, tlačan, resava, vrtnar.

ZEMLJEPISNA ZMEŠJAVA — Pravi pari so: Postojnska jama, Murska Sobota, Logarska dolina, Nova Gorica, Bohinjska Bela, Rogaška Slatina, Kranjska Gora, Bela krajina, Velika planina.

IZPOLNJEVANKA — Imeni športov sta: karate, namizni tenis.

REŠITVE SO POSLALI: Roberto Longo, Daniel Capponi, 5. r. OŠ PESEK. Goran Floridan, 5. r. OŠ »O. Župančič« - SV. IVAN. Vanja Glavina, Barbara Gropajc, 1. b r. SŠ »S. Gregorčič« - DOLINA. Jasna Tuta, 1. r. SŠ »I. Gruden« - NABREŽINA. Martina Kosmina, 4. r. OŠ PROSEK. Matteo Bottosso, 5. r. OŠ »F. Bevk« - OPČINE.

NAGRADA DOBIJO: Jasna Tuta, 1. r. SŠ »I. Gruden« - NABREŽINA. Barbara Gropajc, 1. b r. SŠ »S. Gregorčič« - DOLINA. Daniel Capponi, 5. r. OŠ PESEK. Matteo Bottosso, 5. r. OŠ »F. Bevk« - OPČINE. Martina Kosmina, 4. r. OŠ PROSEK.

Mesečnik (10 številk) — Izdaja: Založništvo tržaškega tiska, Trst — Glavni in odgovorni urednik: Lojze Abram — Uredniški odbor: Marij Čuk, Kristina Kovačič, Vera Poljšak, Magda Tavčar, Majda Železnik — Uredništvo, uprava in ekspedit: Ul. dei Montecchi 6, 34137 Trst, tel. 7796410, 7796600 — Fotostavek in tisk: Graphart, Drev. D'Annunzio 27/E, 34138 Trst, tel. 772151 — Posamezna številka: 3.000 lir, dvojna: 4.000 lir, na-ročnina: 20.000 lir

Galeb je registriran na sodišču v Trstu pod št. 158 od 3. maja 1954

Galeb je včlanjen v zvezo pe-riodičnega tiska USPI (Unione Stampa Periodica Italiana)

